

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 11Co/146/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117212319
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Zlocha
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:1117212319.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Zlochu a sudkýň JUDr. Renáty Deákovovej a JUDr. Jany Haluškovovej ako členiek senátu, v spore žalobcu: K. H., nar. 3. januára XXXX, trvale bytom A. H. XXXX/XX, XXX XX U. nad H., zast. AK Dlhopolec, s.r.o., IČO: 36 867 306, so sídlom Námestie SNP 27, 960 01 Zvolen, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, IČO: 00 166 481, so sídlom Štúrova 2, 812 85 Bratislava, o náhradu škody vo výške 1.624,27 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom, č.k. 7C/21/2018-126 zo dňa 8. apríla 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

II. Žalobca **m á n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100% v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie určí ich výšku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom č.k. 7C/21/2018-126 zo dňa 8. apríla 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok“ alebo „napadnuté rozhodnutie“) zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 1.624,27 Eur, spolu s 5%-ným úrokom z omeškania p.a. zo sumy 1.624,27 Eur od 19.01.2017 až do zaplatenia, v lehote 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia, pod následkom výkonu rozhodnutia (prvá výroková veta). O nároku na náhradu trov konania rozhodol okresný súd tak, že žalovaný je povinný uhradiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100% (druhá výroková veta).

1.1 Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa žalobou domáhal náhrady škody zo zodpovednosti spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“). V žalobe uviedol, že uznesením ORPZ v Žiari nad Hronom, OKP zo dňa 23.10.2012 mu bolo podľa ustanovenia § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie pre podozrenie zo spáchania prečinu podvodu. O opravnom prostriedku žalobcu rozhodla Okresná prokuratúra Žiar nad Hronom uznesením zo dňa 15.01.2013, ktorým sťažnosť žalobcu zamietla. Po podaní obžaloby Okresný súd Žiar nad Hronom v konaní vedenom pod sp.zn. 3T/69/2013 rozsudkom zo dňa 16.5.2016 žalobcu ako obžalovaného spod žaloby oslobodil. Uplatnený nárok na náhradu škody spočíva v trovách obhajoby vo výške 1.624,27 Eur; úrok z omeškania žalobca uplatnil podľa ustanovenia § 517 Občianskeho zákonníka.

1.2 Žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie namietal, že pri rozhodnutí o vznesení obvinenia a uznesení o zamietnutí sťažnosti nejde o samostatné zákonné, resp. nezákonné rozhodnutia podľa § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z.. Tieto rozhodnutia nemajú formu rozhodnutia určenú

podľa § 162 ods. 2 Trestného poriadku. Ako titul podľa § 3 ods.1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. je možné posudzovať iba uznesenie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia žalobcovi. Žalovaný tvrdil, že okrem absencie nezákonného rozhodnutia absentuje aj samotná škoda žalobcovi, na účet jeho obhajcu sumu 1.624,27 Eur vložila fyzická osoba U. J.. S poukazom na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky vydanom pod sp.zn. II.ÚS 163/2013 zo dňa 13.11.2013 argumentoval, že za nezákonné nie je možné považovať každé uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré nevedlo k právoplatnému odsúdeniu obžalovaného. Poukázal tiež na skutočnosť, že k oslobodeniu spod obžaloby došlo z dôvodu, že súd zistený skutkový stav, o ktorom nemal pochybnosti, posúdil inak ako vyšetrovateľ a prokurátor v prípravnom konaní. Postup vyšetrovateľa i prokurátora bol štandardný a zákonný; opačný výklad by poprel legitímny záujem štátu na vedení trestného stíhania, ak sú splnené podmienky určené ustanovením § 206 ods. 1 Trestného poriadku.

1.3 Súd prvej inštancie v rámci svojho rozhodovania aplikoval ustanovenia § 3 ods. 1 písm. a) až d), § 3 ods. 2, § 4 ods. 1 písm. b), § 16 ods. 4, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 17 ods. 1, § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a § 162 ods. 2 Trestného poriadku.

1.4 Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že uznesením ORPZ Žiar nad Hronom, OKP zo dňa 23.10.2012, sp.zn. ČVS: ORP-265/OEK-ZH-2011 bolo žalobcovi podľa ustanovenia § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie pre podozrenie zo spáchania prečinu podvodu; proti uvedenému uzneseniu podal sťažnosť; prokurátor Okresnej prokuratúry Žiar nad Hronom uznesením sp.zn.1Pv/254/11 sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú zamietol. Na príslušný súd bola konajúcim prokurátorom podaná obžaloba pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. Okresný súd Žiar nad Hronom svojím rozsudkom č.k. 3T/69/2013-269 zo dňa 16.05.2016 podľa ustanovenia § 285 písm. b) Trestného poriadku žalobcu spod obžaloby oslobodil. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 01.06.2016. Žalobca sa v trestnom konaní nechal obhajovať zvoleným obhajcom, AK Ivan Dlhopolec, s.r.o., na základe plnomocenstva zo dňa 03.12.2012. Advokát za poskytnutie právnych služieb v trestnej veci vyúčtoval odmenu vo výške 1.624,27 faktúrou č. XXXXXX, splatnou dňa 21.09.2016; žalobca fakturovanú čiastku uhradil. Žalobca uvedené skutočnosti nerozporoval, namietal, že v majetkovej sfére žalobcu nedošlo k úbytku z dôvodu, že finančné prostriedky boli na účet obhajcu uhradené treťou osobou.

1.5 Pokiaľ ide o pasívnu vecnú legitímáciu v spore súd prvej inštancie uzavrel, že konečným orgánom, ktorý v trestnej veci vydal rozhodnutie, bola Okresná prokuratúra Žiar nad Hronom, prostredníctvom dozorujúceho prokurátora. Žalobca pritom za nesprávne rozhodnutie označil rozhodnutie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia a rozhodnutie prokurátora o sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa o vznesení obvinenia. Súd prvej inštancie mal tiež za preukázané, že žalobca žalovaného požiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.; žalovaný žalobcovi oznámil, že jeho nárok na náhradu škody nebude žalovaným uspokojený.

1.6 Vo vzťahu k uplatnenému nároku súd prvej inštancie konštatoval, že pre úspešné uplatnenie nároku titulom nároku na náhradu škody podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. je naplnenie všetkých podmienok, existencie nezákonného rozhodnutia, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Pokiaľ ide o nezákonné rozhodnutie súd prvej inštancie uzavrel, že uznesenie je formou rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní; rozhodnutie vyšetrovateľa (ČVS: ORP-265/OEK-ZH-2011 zo dňa 23.10.2012) ako aj rozhodnutie prokurátora (1Pv/254/11 zo dňa 15.01.2013) mali formu uznesenia, ide tak o rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní. Základným predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím podľa ustanovenia § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, a to pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom. Nemožno však lipnúť na formálnom výklade vo vzťahu k zrušeniu nezákonného rozhodnutia, za ústavne konformný je potrebné považovať výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Zastavenie trestného stíhania znamená, že výsledky trestného konania ukazujú, že nejde o trestný čin, podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia.

1.7 Súd prvej inštancie s poukazom na judikatúru súdov konštatoval, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z.; zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu do práv fyzickej osoby bola odčinená. Ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že fyzická osoba čin nespáchala a že trestné stíhanie voči takejto osobe nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím; rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti začatia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania; v súdnej veci je to oslobodzujúci rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie považoval námietku žalovaného o neexistencii nezákonného rozhodnutia za právne irelevantnú.

1.8 Pokiaľ ide o škodu s prihliadnutím na obranu žalovaného okresný súd zistil z výpovede svedkyne Mgr. U. J., že majetková ujma vo sfére žalobcu nastala; fakturované finančné prostriedky boli svedkyňi dané samotným žalobcom a vzhľadom na interné predpisy nebolo možné iným spôsobom zrealizovať vklad finančných prostriedkov na účet advokátskej kancelárie.

1.9 Súd prvej inštancie mal nesporne preukázanú aj príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Z uvedeného dôvodu žaloba na náhradu škody vyhovel.

1.10 Pri rozhodovaní o uplatnenom nároku na úrok z omeškania okresný súd poukázal na ustanovenie § 517 Občianskeho zákonníka v súvislosti s Nariadením vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z.; nárok na úrok z omeškania žalobcovi priznal odo dňa nasledujúceho po doručení vyznania žalovaného o tom, že ním uplatnený nárok na náhradu škody neuspokojí.

1.11 Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), prihliadol na plný úspech žalobcu v spore a priznal mu náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný (ďalej aj „odvolateľ“) včas odvolanie, v ktorom navrhol, aby odvolací súd postupom podľa § 388 C.s.p. napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalobcu zamietne a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Uplatnil odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p., tvrdil tak že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2.1 Za sporné nepovažoval či uznesenia vyšetrovateľa, resp. prokurátora sú jednou z foriem rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní; sporné bolo, že žalobca v žalobe ako samostatné tituly priznania nároku na náhradu škody označil uznesenie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia a uznesenie prokurátora, ktorým bolo rozhodnuté o sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Uznesenie o zamietnutí sťažnosti voči uzneseniu o vznesení obvinenia nemôže byť samostatným titulom priznania nároku na náhradu škody, je súčasťou uznesenia o vznesení obvinenia. Ani obžaloba nemôže byť samostatným titulom náhrady škody.

2.2 Pokiaľ ide o uznesenie o vznesení obvinenia žalovaný zdôraznil, že na jeho prijatie postačí vyššia miera pravdepodobnosti, že trestný čin spáchala konkrétna osoba; toto rozhodnutie je povinný vydať orgán činný v trestnom konaní bez meškania potom, ako je dostatočne odôvodnený záver, že konkrétna osoba je páchatelom skutku. Odvolateľ zdôraznil, že v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia bol na takéto rozhodnutie dostatočne odôvodnený poklad; dôkazy zabezpečené v prípravnom konaní nasvedčovali tomu, že boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu. Zavinenie - úmysel, je možné preukázať len správaním podozrivej osoby pred a po spáchaní trestného činu; determinujúcou bola výpoveď poškodeného, ktorá nasvedčovala úmyselnému konaniu žalovaného. Žalobca si taktiež sám zaviniť trestné stíhanie, pri preukázanej insolvenčii vstupoval do ďalších záväzkovo-právnych vzťahov. Žalobca bol pritom v trestnom konaní pasívny, odmietol vypovedať. Sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia nebola vôbec odôvodnená podľa ustanovenia § 189 ods. 3 Trestného poriadku. Prokurátor vzhľadom na výsledky prípravného konania musel podať obžalobu na súd, ktorý je jediným orgánom, ktorý môže rozhodnúť v trestnom konaní o vine.

2.3 Po podaní obžaloby súd vydal trestný rozkaz, z čoho vyplýva, že zo zabezpečených dôkazov v prípravnom konaní bolo dostatočne preukázané, že žalobca svojím konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty prečinu, vrátane subjektívnej stránky. Až po podaní odporu proti trestnému rozkazu, na hlavnom pojednávaní, došlo k zmene dôkaznej situácie, keď poškodený čiastočne zmenil svoju výpoveď. Výpoveďou poškodeného odpadla subjektívna stránka trestného činu. Z uvedeného vyplýva, že uznesenie o vznesení obvinenia nemožno považovať za nezákonné len z dôvodu, že žalobca bol spod obžaloby oslobodený; je potrebné prihliadnúť na konkrétne okolnosti prípadu. Postup orgánov činných v trestnom konaní považoval odvolateľ za súladný s Trestným poriadkom. Uznesenie o vznesení obvinenia nebolo zrušené z dôvodu nezákonnosti; súd v oslobodzujúcom rozsudku nekonštatoval, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo nezákonné. Zákonnosť rozhodnutia sa pritom posudzuje podľa okolností, ktoré boli v čase vydania rozhodnutia; orgán činný v trestnom konaní nemôže na rozdiel od súdu aplikovať zásadu in dubio pro reo. Kritériá na vydanie uznesenia o vznesení obvinenia sú iné, ako na vydanie oslobodzujúceho rozsudku.

2.4 Pokiaľ odvolateľ namietal nesprávne právne posúdenie, tvrdil, že výklad absolútnej objektívnej zodpovednosti je nad rámec zákona (zákon č. 514/2003 Z.z.), takým výkladom, aký prijal okresný súd, by sa poprela podstata prípravného konania. Všetkým žalobcom by en bloc bol priznaný nárok na náhradu škody bez ohľadu na to, či zo strany orgánov činných v trestnom konaní došlo k porušeniu zákona v prípravnom konaní alebo nie. Orgány činné v trestnom konaní postupovali zákonne, v dôsledku nepredvídateľnej zmeny dôkaznej situácie, keď nedošlo k odsúdeniu obvineného, by sa zmenil zákonný status rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní zo zákonného na nezákonný. Ak súd prvej inštancie oprel svoje rozhodnutie o rozhodovaciu prax iných súdov, v rozhodnutí sa nevysporiadal s tým, prečo nevzal do úvahy aj Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky II.ÚS 163/2013, podľa ktorého vydaním uznesenia o vznesení obvinenia dochádza k posunu v rámci procesných štádií trestného konania do štádia, v ktorom sa trestné konanie vedie už pre vyšší stupeň pravdepodobnosti, že prešetrovaný skutok spáchala konkrétna osoba. Uznesenie o vznesení obvinenia, na vydanie ktorého boli v čase vydania splnené všetky zákonné predpoklady a z tohto dôvodu nebolo zrušené ani v konaní o sťažnosti proti tomuto uzneseniu, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila.

2.5 Odvolateľ v ďalšom poukázal na závery vo veci vedenej pred Európskym súdom pre ľudské práva Lavrechov proti Českej republike zo dňa 20.06.2013, podľa ktorého skutočnosť, že sťažovateľ bol oslobodený spod obžaloby, sama o sebe neznamená, že jeho trestné stíhanie bolo nezákonné alebo od počiatku inak vadné. Poukázal tiež na závery uvedené v dôvodovej správe k zákonu č. 412/2012 Z.z. s argumentom, že ak zákon uložil orgánom činným v trestnom konaní určité práva a povinnosti za splnenia podmienok stanovených týmto zákonom (zákon č. 514/2003 Z.z.), nie je možné konštatovať nezákonnosť rozhodnutia alebo postupu orgánov činných v trestnom konaní, ak si len plnili zákonné povinnosti. Súd prvej inštancie neprihliadol na skutočnosť, že k zmene dôkaznej situácie došlo na hlavnom pojednávaní a len v dôsledku zmeny výpovede poškodeného došlo k oslobodeniu žalobcu.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu považoval odvolanie za nedôvodné. Na podporu svojej argumentácie poukázal na závery uvedené v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo/53/1993 zo dňa 28.06.1993, uznesení sp.zn. 4MCdo 15/2009 zo dňa 01.11.2010.

3.1 Žalobca zdôraznil, že postup vyšetrovateľa, resp. prokurátora nemožno posudzovať len podľa ustanovení Trestného poriadku ale aj podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorých je postup orgánov činných v trestnom konaní nezákonný. Nezákonným je pritom uznesenie o vznesení obvinenia, na podklade ktorého sa trestné stíhanie začalo. Orgány činné v trestnom konaní môžu trestne stíhať kohokoľvek, nemôžu sa však zbavovať zodpovednosti, pokiaľ sa ich postup ukáže ako neodôvodnený. Ak žalovaný v podanom odvolaní poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II.ÚS 163/2013, predmetom posúdenia ústavným súdom bol odlišný skutkový stav. Ústavný súd posudzoval situáciu, kedy bolo voči poškodenému vedené trestné stíhanie, poškodený bol obvinený a zároveň vzatý do väzby a neskôr bolo jeho trestné stíhanie zastavené. V danej veci neboli rozporované nároky v súvislosti s trovami obhajoby ale iné nároky a bolo sporné, či tieto vznikli v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Bolo tiež sporné, v akej lehote sa tieto nároky premlčovali. Uvedený nález a jeho obsah nespochybňuje ustálenú rozhodovaciu prax súdov vo veciach náhrady škody.

4. Odvolateľ k vyjadreniu žalobcu (replika) zotrval na podanom odvolaní a dôvodoch v ňom uvedených a zdôraznil, že ak uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané v súlade s Trestným poriadkom, nie je nezákonným rozhodnutím. Ak v rámci trestného stíhania postupujú orgány činné v trestnom konaní v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku, nejde o neoprávnený zásah do práv obvineného. Oslobodenie spod obžaloby neznamená, že postup orgánov činných v trestnom konaní bol nezákonný, ale je výsledkom dokazovania vykonaného v prípravnom konaní alebo na hlavnom pojednávaní. Považoval za neprimerané a neopodstatnené extenzívnym výkladom použiteľnosti jedného zákona (zákon č. 514/2003 Z.z.) obchádzať znenie expressis verbis iného zákona (ustanovenie § 553 ods. 1 Trestného poriadku).

5. Žalobca v ďalšom vyjadrení žiadne nové argumenty neuviedol.

6. Krajský súd, ako súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní, vec preskúmal v rozsahu určenom § 380 ods. 1, 2 C.s.p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

6.1 Podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalovaného, ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami, uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či v konaní došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

8. Odvolanie v danom prípade nie je dôvodné.

Rozsudok súdu prvej inštancie je riadne a v súlade so zákonom odôvodnený, je z neho zrejmé, akými úvahami a právnymi názormi sa súd prvej inštancie riadil pri svojom rozhodovaní, je preskúmateľný a zrozumiteľný. Právne závery sú súladné s vykonaným dokazovaním, čo je zistiteľné z obsahu spisu. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom a argumentáciou súdu prvej inštancie. Zo skutkového stavu zisteného okresným súdom vyplýva, že proti žalobcovi bolo ako obvinenému vedené trestné stíhanie pre prečin podvodu podľa ustanovenia § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona (uznesenie vyšetrovateľa OZ, OO PZ, Odbor kriminálnej polície, oddelenie ekonomickej kriminality, č.k. ČVS: ORP-265/OEK-ZH-2011 zo dňa 23.10.2012), ktoré po zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia Okresnou prokuratúrou Žiar nad Hronom (uznesenie č.k. 1Pv 254/11-29 zo dňa 15.01.2013), po následnom podaní obžaloby na žalobcu, skončilo oslobodením spod obžaloby rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 3T 69/2013-269 zo dňa 16.05.2016. V súvislosti s uvedeným trestným konaním zaplatil žalobca sumu 1.624,27 Eur svojmu obhajcovi za úkony, ktorých finančné vyčíslenie žalovaný v spore nenamietal. Súd prvej inštancie sa vysporiadal s námietkou žalovaného ohľadne skutočnosti, že finančné prostriedky na účet obhajcu vložila svedkyňa; žalovaný v podanom odvolaní správnosť týchto záverov nenamietal. Žalobca pred podaním žaloby požiadal Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky o predbežné prerokovanie nároku, ktorá bola žalovaným odmietnutá ako nedôvodná. Ani táto skutková okolnosť v odvolaní namietaná nebola.

8.1 Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi okresného sudu a reagujúc na odvolacie námietky žalovaného dopĺňa, že súd prvej inštancie aplikoval na prejednávajúcu vec ustanovenia správneho právneho predpisu, ktorým je v danom prípade zákon č. 514/2003 Z.z. s prihliadnutím na skutočnosť, že k vydaniu uznesenia o vznesení obvinenia došlo po nadobudnutí jeho účinnosti.

8.2 Odvolací súd sa zároveň stotožňuje s argumentáciou okresného súdu, že súdna prax dospela k záveru, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia má rovnaké dôsledky ako zrušenie tohto uznesenia pre nezákonnosť (§ 3 ods. 1 písm. a/ zákona č. 514/2003

Z.z.) aj rozhodnutie o postúpení veci do priestupkového konania, ak došlo k nemu preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, pretože právoplatnosťou rozhodnutia o postúpení veci inému orgánu sa trestné konanie končí a zanikajú účinky vznesenia obvinenia a zrušenie takéhoto rozhodnutia sa súčasne z tohto dôvodu stáva bezpredmetným (nadbytočným); postúpenie veci inému orgánu z dôvodu, že výsledky trestného konania ukazujú, že nejde o trestný čin, čo súčasne znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o vznesení obvinenia (porovnaj Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp.zn. II.ÚS/25/2011 zo dňa 24.03.2011 alebo uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Cdo/183/2009 zo dňa 30.11.2009). Rovnané dôsledky vo vzťahu k zákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia pripísala súdna prax aj oslobodeniu spod obžaloby (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/194/2010 zo dňa 30.03.2011 alebo uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Cdo/145/2011 zo dňa 12.12.2012) ako aj zastaveniu trestného stíhania, ak k nemu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineného. V tomto smere neobstojí odvolacia námietka žalovaného, že uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi nebolo zrušené z dôvodu nezákonnosti. Odvolací súd poukazuje aj na dôvod oslobodenia žalobcu spod obžaloby, ktorým je skutočnosť, že skutok, pre ktorý bol žalobca stíhaný a obžalovaný, nie je trestným činom (§ 285 písm. b/ Trestného poriadku).

8.3 Neobstojí ani odvolacia námietka žalovaného, že uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi nemožno považovať za nezákonné, nakoľko boli splnené všetky podmienky pre vznesenie obvinenia podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku. V tomto smere žalovaný tvrdil, že o neoprávnený zásah do práv obvineného nejde, ak orgány činné v trestnom konaní postupujú v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a pri objasňovaní trestných činov prevláda nad individuálnymi záujmami fyzickej osoby vyšší záujem spočívajúci v požiadavke, aby bol trestný čin riadne zistený a jeho páchatel spravodlivo potrestaný. Tvrdil tiež, že skutočnosť, že žalobca bol oslobodený od obžaloby, neznamená nezákonnosť vedeného trestného stíhania. Je zrejmé, že žalovaný v rámci tejto argumentácie neviaže zákonnosť rozhodnutia na skúmanie porušenia nejakej povinnosti pri jeho vydaní, zákonnosť dáva do súvislosti so zavinením, nakoľko tvrdí, že k porušeniu zákona nedošlo. Zodpovednosť štátu za škodu je v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. koncipovaná ako objektívna, bez ohľadu na akékoľvek zavinenie (§ 3 ods. 2 zákona č.514/2003 Z.z.). Platí, že ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré je skončené oslobodením spod obžaloby vyplýva nielen z ustanovení článku 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ale vo všeobecnej rovine aj z jej článku 1 ods. 1, teda z princípov materiálneho právneho štátu. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Štát nemá slobodnú vôľu, ale je povinný striktné dodržiavať právo v jeho ideálnej, škodu nepôsobiacej interpretácii. Je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, štát sa však nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. Nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní hodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. A niet sporu o tom, že žalobca bol spod obžaloby právoplatne oslobodený z dôvodu, že skutok, pre ktorý bolo trestné konanie vedené, nie je trestným činom. Niet pochybností ani o tom, že začatím a vedením trestného stíhania k zásahu zo základných práv žalobcu došlo.

8.4 Zmyslom právnej úpravy zodpovednosti za škodu je, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, čiže nezákonným zásahom štátu proti fyzickej osobe, bola odčinená. Súdna prax dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania, je neskorší výsledok trestného konania, ktorým je v prejednávanej veci oslobodenie spod obžaloby. Podľa názoru odvolacieho súdu potom neobstojí odvolacia námietka žalovaného opierajúca sa o tvrdenie, že obvinenie bolo žalobcovi vznesené v súlade so zákonom, resp. že pre vznesenie obvinenia boli splnené všetky zákonné podmienky podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku, nakoľko dostatočne nezohľadňuje objektívny charakter zodpovednosti štátu za škodu, tak ako je koncipovaný v zákone č. 514/2003 Z.z..

8.5 Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca v konaní preukázal všetky predpoklady objektívnej zodpovednosti žalovaného za škodu, t.j. súčasné splnenie troch

podmienok, a to existencie nezákonného rozhodnutia (uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 23.10.2012 v spojení s rozhodnutím o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 15.01.2013), vznik škody (vynaložené trovy obhajoby v sume 1.624,27 Eur) a príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody (nutnosť úhrady trov obhajoby v súvislosti s trestným stíhaním žalobcu). Žalobca zároveň preukázal, že podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (§ 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.) a zároveň, že táto žiadosť bola Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky odmietnutá ako nedôvodná.

8.6 Neobstojí ani poukaz žalovaného na právne závery vyslovené v Náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 163/2013-50 zo dňa 13.11.2013, podľa ktorých: „vydanie uznesenia o vznesení obvinenia nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. odporujúce zákonu, iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila“ (právna veta). Tieto právne závery nespochybňujú, že zodpovednosť štátu je v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. objektívna, ktorej sa štát nemôže zbaviť. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti zákonnosti začatia vedenia trestného stíhania je nielen to, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa z rôznych dôvodov nepotvrdila, ale rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti začatia vedenia trestného stíhania je neskorší výsledok tohto trestného stíhania. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Cdo/183/2009, 4MCdo/15/2009, ktorých právne závery však nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky spochybnené neboli. Len výňatok z uvedeného nálezu (II.ÚS 163/2013-50 z 13.11.2013) nespôsobuje posun v judikatúre súdov Slovenskej republiky, ktorú žalovaný napriek tomu, že ide o ustálenú súdnu prax, nepovažuje za správnu a zodpovedajúcu zákonu. V konečnom dôsledku Ústavný súd Slovenskej republiky v neskoršom náleze sp.zn. I. ÚS 540/2016-33 zo dňa 13.12.2016 konštatoval, že „nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 513/2003 Z.z. účinného od 1. júla 2004 a rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom účinného do 30. júna 2004 (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“). Doterajšia súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená, a dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery prijaté súdnou judikatúrou v čase platnosti zákona č. 58/1969 Zb. sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 MCdo 15/2009) a svojou rozhodovacou činnosťou ho v prevažnej miere potvrdzuje aj ústavný súd (napríklad III.ÚS 117/06, I.ÚS 320/2016, I.ÚS 395/2016 a iné)“. Na inom mieste citovaného nálezu ústavný súd uviedol, že „ak sa trestné stíhanie konkrétnej osoby skončilo vydaním oslobodzujúceho rozsudku bez ohľadu na dôvod, pre ktorý sa tak stalo, uznesenie, ktorým bolo obvinenému vznesené obvinenie, je potrebné považovať za takýchto okolností vždy za nezákonné a zasahujúce do základných práv jednotlivca“.

8.7 Žalovaný zároveň namietal, že žalobcom uplatnený nárok odporuje aj ustanoveniu § 553 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého štát neznáša vlastné trovy obvineného a ani jeho výdavky spojené so zvolením obhajcu a zámena nákladov na obhajobu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je obchádzaním citovanej právnej normy. Táto námietka rovnako neobstojí, trovy obhajoby a nárok na náhradu škody sú odlišným právnym inštitútom. Skutočnosť, že Trestný poriadok neumožňuje uhradiť osobe, ktorá bola spod obžaloby oslobodená, trovy jeho obhajoby, v žiadnom prípade nevylučuje aplikáciu ustanovení iných právnych predpisov, v danom prípade zákona č. 514/2003 Z.z.. Skutočnosť, že v danom prípade výška uplatneného nároku na náhradu škody je totožná s výškou vynaložených prostriedkov na odmenu obhajcu, nemá za následok totožnosť tých právnych inštitútov, najmä pokiaľ pod pojmom škoda je možné rozumieť aj iné, v konaní neuplatnené nároky. Pod škodou je potrebné rozumieť v danom prípade zmenšenie majetku žalobcu ako poškodeného (nezákonným rozhodnutím) a odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie nemá pochybnosť o príčinnej súvislosti medzi škodou a nezákonným rozhodnutím. Správna aplikácia právneho predpisu v žiadnom prípade nemôže byť obchádzaním zákona.

8.8 Pokiaľ žalovaný poukazoval na rozhodnutia, ktoré mali byť v žalobe uvedené ako nezákonné, a ktoré mali byť titulom pre uplatnený nárok na náhradu škody, odvolací súd uvádza, že uznesenie o vznesení obvinenia a rozhodnutie o sťažnosti proti takémuto uzneseniu tvoria jeden celok, rozhodnutie o sťažnosti proti rozhodnutiu o vznesení obvinenia je rozhodnutím odvolacieho orgánu proti rozhodnutiu, proti ktorému zákon podanie sťažnosti pripúšťa. Prípadná nesprávna žalobná formulácia nemá za následok nesprávnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, titulom pre uplatnený nárok na náhradu škody je uznesenie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia v spojení s rozhodnutím prokurátora o zamietnutí sťažnosti proti takémuto uzneseniu. Súd prvej inštancie zároveň svoje závery nezaložil na konštatovaní nezákonnosti obžaloby, ako sa žalovaný mylne domnieva.

8.9 Neobstojí ani argumentácia, že v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia bol na takéto rozhodnutie zadovážený dostatočný podklad a bolo preukázané naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty prečinu kladeného žalobcovi za vinu. Ako z vyššie uvedeného vyplýva, ustanovenia Trestného poriadku nemožno vo vzťahu k uplatnenému nároku aplikovať a vykladať izolovane bez náležitej aplikácie zákona č. 514/2003 Z.z.. Napadnutý rozsudok nie je založený na závere, že pre vydanie uznesenia o vznesení obvinenia nebol v čase jeho vydania zabezpečený dostatočný podklad. Je založený na závere, ustálenom rozhodovacou praxou súdov, že ak sa trestné stíhanie skončilo vydaním oslobodzujúceho rozsudku (bez ohľadu na dôvod, pre ktorý sa tak stalo), je potrebné uznesenie o vznesení obvinenia vždy potrebné považovať za nezákonné.

8.10 Dôvodnou nie je ani námietka pasivity žalobcu v trestnom konaní, ktorý mal odmietnuť vypovedať v prípravnom konaní. Obvinený má právo od začiatku konania proti svojej osobe vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu, a k dôkazom o nich, má však právo odoprieť vypovedať (§ 34 ods. 1 Trestného poriadku). Každý má právo odoprieť výpoveď, ak by ňou spôsobil nebezpečenstvo trestného stíhania sebe alebo blízkej osobe (čl. 47 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Nikomu nesmie byť spôsobená ujma na právach pre to, že uplatňuje svoje základné práva a slobody (čl. 12 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky). Ak teda žalobca využil svoje ústavné právo na súdnu ochranu, ktorého dielčím právom je právo odoprieť výpoveď, túto skutočnosť nemožno vykladať na ťarchu žalobcu ako osoby, proti ktorej bolo vedené trestné stíhanie, a to ani pri následnom uplatnení nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Neobstojí ani tvrdenie, že žalobca si sám zavinil trestné stíhanie tým, že pri preukázanej insolvenčii vstupoval do ďalších záväzkovo právnych vzťahov. Okresný súd Žiar nad Hronom, ktorý žalobcu spod obžaloby oslobodil, uzavrel, že skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba, nie je trestným činom, z čoho vyplýva, že obžalobou skutkové tvrdenie sa v konaní pred súdom nepreukázalo, resp. nebolo dostatočné pri prijatí záveru o vine žalobcu.

8.11 Ani skutočnosť, že po podaní obžaloby súd vydal trestný rozkaz nie je skutočnosťou vylučujúcou uplatnenie nároku na náhradu škody. Niet sporu o tom, že trestný rozkaz právoplatnosť nenadobudol a nemožno ho tak považovať za konečné rozhodnutie, ktorým by sa trestné konanie voči žalobcovi skončilo; trestný rozkaz bol prepísaným spôsobom zrušený a po vykonaní dokazovania na hlavnom pojednávaní bol žalobca spod obžaloby oslobodený. Žalovaný tvrdil, že k oslobodeniu spod obžaloby došlo v dôsledku zmeny dôkaznej situácie spočívajúcej v tom, že poškodený čiastočne zmenil svoju výpoveď tým, že v rozpore s tvrdeniami v prípravnom konaní (o tom, že zmluvy uzatváral s obžalovaným) na hlavnom pojednávaní uviedol, že predzmluvná komunikácia ako aj samotné uzavretie zmluvy v podstate prebiehalo so synom obžalovaného. Tieto tvrdenia žalovaného sú v rozpore s odôvodnením rozsudku, ktorým bol žalobca spod obžaloby oslobodený. Trestný súd naopak konštatoval, že: „skutkový dej uvedený v skutkovej vete obžaloby sa stal, nenapĺňa znaky skutkovej podstaty trestného činu.v danom prípade ide o štandardný obchodnoprávny spor majúci právny základ v zmluve o dielo..., ... nebolo preukázané, že porušenie právneho vzťahu svojou intenzitou dosahuje zákonom predpokladané nebezpečenstvo, kedy by bolo namieste uvažovať o trestnoprávnej zodpovednosti. Od trestného činu podvodu treba starostlivo odlišovať neschopnosť dodržať zmluvný záväzok a Ústavou Slovenskej republiky garantovanú zásadu, že nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.“ Uvedené konštatovania trestného súdu sú tak v rozpore s argumentáciou žalovaného, že k oslobodeniu spod obžaloby došlo len v dôsledku zmeny výpovede poškodeného. Ani táto zmena výpovede by však nemala za následok, že uplatnený nárok na náhradu škody by bol nedôvodný.

8.12 Zákon č. 514/2003 Z.z. definuje, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno priznať iba vtedy, pokiaľ poškodený podal opravný prostriedok podľa osobitného predpisu. Nebolo sporu o tom, že sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia podaná bola. Žalobca v nej vyjadril nesúhlas so skutkovými a právnymi závermi vyšetrovateľa. Z hľadiska ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. postačuje, ak takáto sťažnosť (opravný prostriedok) bola podaná bez ohľadu na rozsah a kvalitu právnej argumentácie v nej uvedenej.

8.13 Súd prvej inštancie sa v rámci svojho rozhodovania oprel o existujúcu rozhodovaciu činnosť všeobecných súdov pri rozhodovaní o nárokoch na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím - uznesením o vznesení obvinenia v prípadoch, kedy v konaní pred súdom došlo k oslobodeniu spod obžaloby. Argumentáciu vo vzťahu k poukazovaného Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky II.ÚS 163/2013 doplnil odvolací súd.

8.14 Žalovaný napokon poukázal na závery uvedené v rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Lavrechov proti Česká republika. Skutkové okolnosti v uvedenom prípade sú ale odlišné, európsky súd sa zaoberal otázkou, či neskoršie oslobodenie obžalovaného spod obžaloby má vplyv pre rozhodnutie o prepadaní peňažnej záruky (ako náhrady väzby). V predmetnej veci obžalovaný nerešpektoval povinnosti uložené súdom pri nahradení väzby; negatívne rozhodnutie súviselo so zavineným konaní obžalovaného a nerešpektovaním rozhodnutia (o nahradení väzby) v trestnom konaní. Prioritne EŠLP sa v predmetnej veci zaoberal otázkou či oslobodenie spod obžaloby mohlo mať vplyv na rozhodnutie o tom, že peňažná záruka pripadá štátu. Z uvedeného dôvodu je zrejmé, že závery uvedeného rozhodnutia nemožno aplikovať na prejednávanú vec, skutkovo aj právne odlišnú.

9. Pokiaľ súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na úrok z omeškania, správne pri určení počiatku omeškania vychádzal z rozhodného dňa ako dňa, kedy žalovaný žalobcovi oznámil, že ním uplatnený nárok na náhradu škody neuspokojí. V konečnom dôsledku priznanie úroku z omeškania odvolateľ v podanom odvolaní argumentačne nenapadol.

10. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd odvolaním napadnuté rozhodnutie podľa § 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p. ako vecne správne potvrdil, vrátane výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie, ktorý správne poukázal na pomer úspechu v spore, podľa ktorého o trovách konania rozhodol.

11. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p. V predmetnom prípade bol v odvolacom konaní plne úspešný žalobca, preto mu podľa vyššie uvedených ustanovení vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania, ktoré mu odvolací súd priznal proti žalovanému v rozsahu 100%.

12. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2, druhá veta C.s.p.). Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2, druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).